

7. december – Osmi dan devetdnevnic k Brezmadežni

Besedila za meditacijo med devetdnevno pripravo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Predlagane teme: Marija, Kraljica miru; sprava z bratom; mir božjih otrok.

JEZUS se je povzpel v nebo. Apostoli, čeprav so bili priče njegovega vstajenja, še vedno čutijo določen strah pred oblastmi. V tistih trenutkih jih vidimo, kako »enodušno vztrajajo v molitvi« (prim. Apd 1,14).

Potrebujejo medsebojno podporo. Na tistih srečanjih pa ima Brezmadežna Marija posebno mesto. Sprejmejo jo kot mater. Ona jih nagovarja kot svoje otroke. Sredi sovražnega okolja so v njeni navzočnosti našli isto varnost, kot jo ima otrok v materinem naročju. Mir, ki bo v polni meri dosežen ob prihodu Svetega Duha, ki jim bo omogočil, da se bodo obračali na Boga kot na Očeta. Takole v istem obdobju piše sveti Pavel: »Bog [je] poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: 'Aba, Oče!' Potemtakem nisi več suženj, temveč sin« (Gal 4,6-7). Po prihodu Tolažnika se bodo apostoli na nasilje in sovražnost mogli odzivati z mirom, ki ga vidijo v Mariji, polni milosti. Tako kot zanjo bodo tudi za njih lahko veljale Jezusove besede: »Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo božji sinovi« (Mt 5,9).

Sveti Duh pričuje v naših dušah, da smo po milosti božji sinovi v Kristusu. In »to je naša moč in naša gotovost,« pravi prelat Opus Dei, »zavedanje, da nas ljubi Oče, ki vse ve in vse zmore«. ^[1] Z učlovečenjem je Bog potrdil svoje prebivališče v duši svete Marije, ki je poleg tega, da je bila ljubljena božja Hči, postala tudi Mati Božjega Sina in Nevesta Svetega Duha. Ta vez s tremi božjimi osebami ji je omogočala, da je v življenju mirno sprejemala težave, zlasti tiste, ki jih je morala prestati kot Jezusova Mati, ki niso bile nič drugega kot bridkosti njenega lastnega Sina. Apostoli se zatečejo k njej, kajti Marija prinaša mir, ki izhaja iz tesnega občestva z Bogom. Na osmi dan devetdnevnice k Brezmadežni se lahko kakor učenci obrnemo k njej in ji kličemo Kraljica miru. »Kadar se vznemiri tvoja duša, družinsko ali poklicno okolje, sožitje v družbi ali med narodi, jo nenehno kliči s tem nazivom: *Regina pacis, ora pro nobis!*

– Kraljica miru, prosi za nas! Si poskusil vsaj takrat, ko si izgubil mir? ... – Presenečen boš nad takojšnjo učinkovitostjo tega klica.«^[2]

JEZUS je s svojim življenjem uresničil mir. S svojo krvjo je spravil dve stvarnosti, ki sta bili od Adamovega greha naprej v nasprotju. Združil je nebo in zemljo, Boga in človeka. Skratka, odprl nam je vrata večnega življenja, tako da je daroval samega sebe. Zato miroljuben ni preprosto nekdo, ki poskuša uskladiti dve strani: on sam s svojim življenjem ustvarja mir, kjerkoli se nahaja.

Lahko si predstavljamo, da so med apostoli obstajale razlike. V evangelijih vidimo, kako je vsak izmed njih imel svoj način bivanja in dožemanja stvarnosti. In to, kot se dogaja v vsaki družini, je najbrž

povzročilo kakšno napetost. Sčasoma se je po božji milosti njihovo srce spreminjalo, dokler niso postali svetniki, ki jih danes častimo. Na tem popotovanju so srečanja ob Devici Mariji spodbudila to sveto občestvo src. Iz Marijine združenosti z Jezusom so se učili, kolikšno vrednost ima ohranjanje miru z Bogom in z brati, celo s tistimi, ki se zdijo sovražniki. V njihovem najbližjem, domačem krogu, so se lahko spominjali tega, kar so slišali iz Učiteljevih ust: »Če prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi, pústi dar tam pred oltarjem, pojdi in se najprej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar« (Mt 5,23-24). Za Jezusa je bila pomembnejša spravljenost z bratom kot pa katerikoli obred v templju, pa naj je bil še tako slovesen. Iz teh besed razumemo, da Jezus noče, da bi naši odnosi sloneli na nekakšnih premirjih, z nezaceljenimi ranami,

ob katerih bi enostavno živeli naprej. Za nas si želi resničnega miru, ki pušča ob strani lastno mnenje ali način gledanja na življenje, da bi dosegli nekaj dragocenejšega: občestvo, ki daje zavedanje, da smo božji otroci. »Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovali se bodo božji otroci« (Mt 5,9).

Ta mir pa ni zgolj v prenašanju bolj ali manj resnih napak ali žalitev drugih ljudi, kot da bi bilo to nekaj neizogibnega. Kdor si prizadeva za mir, je prvi, ki ima od te želje korist. Ne le zato, ker je deležen obnovljenega občestva, ko je to doseženo, ampak tudi zato, ker v sebi razvije takšen pogled in srce, ki kot sad Svetega Duha ustvarja več miru in razumevanja tam, kjer se nahaja. Tudi tisto, kar je prej morda pomenilo neko majhno *vojno* s katerim od bratov, človek sedaj odkrije kot pot edinosti, očiščenja, odprtosti za milost. »Božji otroci so

imenovani tisti, ki so se naučili umetnosti miru in jo udeležujejo; vedo, da ni sprave brez darovanja lastnega življenja in da je treba mir iskati vedno in v vsakem primeru.«^[3]

Ko je treba med seboj spraviti dva brata, ni nikogar, ki bi mogel to opraviti boljše od matere. Kakor apostoli tudi mi v naši brezmadežni materi najdemo moč, da zdravimo in z božjim mirom napolnimo odnose z našimi brati in sestrami.

MIR, o katerem govorijo blagri, ni zgolj stvar notranje harmonije, odsotnosti težav. »Ta pomen besede *mir* je nepopoln in ga ne smemo absolutizirati, kajti v življenju lahko nemir predstavlja pomemben trenutek rasti. Pogosto je Gospod sam tisti, ki v nas zaseje nemir, da bi se odpravili iskat njega, da bi ga našli.«^[4] Dejansko je Jezus sam

predstavljen kot »znamenje, ki se mu nasprotuje« (Lk 2,34), zato da miru ne bi iskali v naši lastni gotovosti, ampak v tisti, ki nam jo daje on sam in ki se razlikuje od miru tega sveta (prim. Jn 14,27).

Težko si je predstavljati življenje brez zapletov. Vsi pogosto doživljamo situacije, ki nas pretresajo. Niti sveti Mariji ni bila prihranjena bolečina, utrujenost in negotovost. Zato Jezus ne obljublja preproste človeške spokojnosti, saj se zaveda njene krhkosti. Mir, ki nam ga on ponuja, je zaznamovan z zaupanjem, ki ga imajo božji otroci v svojega Očeta. »Četudi se vse potaplja in končuje,« je zapisal sveti Jožefmarija, »četudi se dogodki strašno neprijetno vrstijo v nasprotju s pričakovanji, se z vznemirjanjem nič ne pridobi. Poleg tega se spomni zaupne prerokove molitve: 'Gospod je naš Sodnik, Gospod je naš Zakonodajalec, Gospod je naš Kralj, On nas rešuje.' – Moli jo

pobožno, vsak dan, da svoje ravnanje prilagodiš načrtom Previdnosti, ki nas vodi v naše dobro.«^[5]

Sveti Luka nam predstavi Marijino držo, ko se v njenem življenju pojavi kaj, kar bi jo lahko vznemirilo, ker tega ne razume: »Vse te stvari [je] ohranila v svojem srcu« (Lk 2,51). Tudi mi, tako kot apostoli na začetku porajajoče se Cerkve, lahko svoje skrbi prepustimo v roke Brezmadežne Marije. Ona bo posredovala kot dobra mati in nam dosegla mir božjih otrok.

---

^[1] Msgr. Fernando Ocáriz, Meditacija, 8. 10. 2022.

^[2] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 874.

^[3] Frančišek, Avdienza, 15. 4. 2020.

^[4] Prav tam.

^[5] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 855.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/meditation/7-december-osmi-dan-
devetdnevnice-k-brezmadezni/](https://opusdei.org/sl-si/meditation/7-december-osmi-dan-devetdnevnice-k-brezmadezni/) (19. Feb.
2026)